

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Iustitia || Britannica, || Sive || Anglica, || Qvae Contra
Chri-||sti Martyres Conti-||nenter exercetur**

Sander, Nicholas

Ingolstadii, 1584

VD16 S 1610

Fides Ioannis Roffensis, de Primatu Romanæ Sedis, quam fidem martyrio
etiam sanguinis sui confirmavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11272

præterquam dum schismate laborabat, Ecclesia Romana cessisse.

FIDES IOANNIS ROFFENSIS, de Primatu Romanæ Sedis, quam fidem martyrio etiam sanguinis sui confirmavit.

IOANNES Roffensis Episcopus, in Articulo 25. contra Lutherum, postquam decem prærogatiuas Petri ex Euangelistis, aliasq; decem exactis Apostolorum collegisset, eamq; sententiam Patrum antiquorum testimoniis corroborasset, unitatemq; militantis Ecclesiæ ab unitate Episcopatus Petri pendere docuisset; tandem ait: In synagoga quæ fuit umbra Ecclesiæ, præfuit vnus Princeps sacerdotum, sub quo multi gradus & ordines fuerunt. Ecclesia enim triumphans, cui velut exemplari nostra militans respondet, vnum habet Præsidentem Deum, sub quo nouem Angelorum ordines esse, cunctis est creditum. Quomodo igitur Ecclesia, quæ media inter umbram

& exemplar est, ex una quidem parte respiciens umbram, ex altera verò spectans exemplar, carere potest unitate Præsidis? Sed etsi natura modum intueamur, prospiciemus omnem multitudinem, quæ quouis modo dicitur una, nunquam non ad unum, ceu caput & principium referri. Vnde nunquam potest Ecclesia rectè gubernari, nisi tanta varietas ordinum ad unum referatur. Primum, ut lites de rebus fidei per aliquem supremum Iudicem decidantur. Deinde, ut generalia Concilia per quendam ceu Principem (cuius mandato ceteri parituri sunt) conuocentur. Denique propter contumaces reprimendos, maxime cum inter se dissentiunt Episcopi. (Et post) Nos itaque cum Græcis & Latinis Patribus, & ij nobiscum sentiunt, Petrum exordium Ecclesie Christi fuisse, & ab eodem Christi Ecclesiam profluxisse velut à summo Capite, & supremo post Christum, cuius & successio perpetuabitur, finem nullum habitura, quamdiu seculum hoc durauerit. Nonne cernimus, Christianos è sacerdotibus nasci, sacerdotes ex Episcopis, Episcopos quoque ab ipso Pontifice summo

mo (quoties necesse fuerit) propagari? Sed & ipsum denique, qui iam summus est, ab ipso Petro per successionem, quæ nullis demonum insidiis hætenus interrumpi potuit, rectissima quadam linea descendisse?

Idem Roffensis in eodem Articulo declarat, Ecclesiam à Christo edificandam promitti non iam supra seipsum, quod antea factum erat, sed in posterum supra potestatem Pontificiam Petri & Successorum eius, qui fideles (quoad ea, quæ potestatem spectant) in æternū permanent. Supra fidem verò (quæ Pontificia potestate ac successione in sede Petri careat) Ecclesiam non potuisse edificari, gravissimis rationibus demonstrat. Primum, quia hoc edificationis genus, quod fit per fidem, non erat futurum, sed & præteritum erat, & præsens: cum & semper fuerint, & iam tunc essent alij fideles, & ante Petrum, & præter Petrum qui crediderunt in Christum. At Christus dixit: *Aedificabo.* Futura igitur erat edificatio illius. Deinde, cum lapides, qui super edificantur, sint fideles homines (1. Petri. 2.) fundamentum congenerum, & eiusdem naturæ illis

hominibus optimè congruerit, alter videlicet homo fidelis, qui est Petrus, nec is tantum, velut fidelis homo (alioqui alius quilibet fidelis ex aequo fundamentum esset, atq; ita cum singuli forent fundamentum, nulli essent loco parietum aut tecti) sed velut fidelis Pastor, qui omnibus presidens, omnes in se fideles complectatur.

Ad hæc, si ratio petra ac fundamenti duntaxat in fide constituetur, Christus hoc modo fundamentum Ecclesie dici non poterit, cum fide careat: utpote qui vera semper fructus sit visione, Petrus verò cum non sit aliud fundamentum à Christo vera petra, sed in illo, & sub illo fundamentum agat, fundamentum & petra factus intelligitur per id potissimum, quod illi cum Christo commune est, hoc est per Pontificiam potestatem ipsi à Christo collatam, & in fide ipsius (quæ visionis qua Christus fruitur, locum tenet) receptam & stabilitam. Has insignes rationes Roffensis latius explicans, demum ita concludit. Solius Petri sedes ad hunc usque diem absque hæreseos aliqua nota, manet inuiolata, solidiorq; quolibet saxo

saxo

saxo perdurat. Et sub finem Articuli: Si quis euentum rei trutinauerit, quomodo non Hierosolymis, nec Antiochia, nec alibi postremam sedem elegerit Petrus, quàm in ea urbe, quæ tum erat totius orbis caput, in qua iam ad hunc usque diem prosperatur, cum ceterorum Apostolorum sedes vel Papa sedem venerentur, vel prorsus euauerint, non poterit opinor amplius super hoc Primatu dubitare.

Postquam ista præclarissimè conscripisset Roffensis, euenit ut Rex Angliæ Henricus VIII. quem sanctissima uxoris suæ Catharina iam tadebat, illa repudiata, cuperet Annam Bolenam in matrimonium accipere. Quod cum à Clemente Septimo Pötifice Maximo, ut facere permetteretur, impetrare non posset: oblitus eorum, quæ prius contra Lutherum scripserat, imò Christi & fidei suæ oblitus, id consilij cæpit, ut Pontificis Romani auctoritate abrogata, suo arbitratu Rempublicam Christianam in Angliâ moderaretur, ac tum de priore uxore (ex qua filiam Mariam postea regno potitam genuerat)

*repudianda, tum de noua domum ducenda, se-
 cum ipse dispensaret. Volebat ergo, summæ Ec-
 clesiæ Anglicanæ caput immediatè sub Christo
 non dici tantùm, sed & scribi, & iurato cre-
 di. Quod idolum sanctissimus Episcopus Ros-
 fensis cùm adorare nollet, Deus illi mercedem
 laborum suorum redditurus, ad martyrij co-
 ronam hominem euexit. Cùm enim Tyran-
 nus intelligeret, Cardinalitiam dignitatem
 Roffensi delatam esse (quam Pontifex, eo pro-
 posito detulerat, ut eius honoris ratio faciliùs
 Regem ab illius cade auocaret) mox timens si-
 bi à tanto viro, senem omni veneratione di-
 gnum, vita, quam diu per naturam tenere nõ
 poterat, mox priuandum curauit. Quod igi-
 tur de Primatu Pontificis Romani, Episcopus
 Roffensis verbo scripserat, hoc demum sui san-
 guinis effusione obsignauit, non aliud fere, cū
 ad supplicij locum peruenisset, locutus, quàm;
 Te Deum laudamus, te Dominum cõfitemur:
 in qua cygnea cantione tum presentem
 vitam finiuit, tum futuram
 inchoauit.*

FIDES